

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **M. A. A.**, narozeného ..., státní příslušnost Libyjská republika, posledně pobytem na území ČR, Příjímací středisko Zastávka u Brna, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Leitnerova 9, 620 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2014, č.j. OAM-191/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 19.5.2014, č.j. OAM-191/ZA-ZA15-ZA15-2014, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce napadal rozhodnutí vydané žalovaným pod č.j. OAM-191/ZA-ZA15-ZA15-2014 dne 19.1.2014, kterým žalovaný rozhodl tak, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož správní orgán shledal, že podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepracované znění), (dále jen „**Dublinké nařízení**“) státem příslušným k posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Republika Malta.

Vzhledem k tomu, že se žalobce domnívá, že byl v předcházejícím řízení jako jeho účastník zkrácen na svých právech, obrátil se na soud se žádostí o soudní přezkum napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu, neboť má zato, že byl porušen správní řád v § 3, neboť správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu.

Dále byl porušen čl. 3 odst. 2 pododstavec a čl. 17 Dublinkého nařízení, neboť správní orgán nezážil jeho aplikaci.

Žalobce žádá o soudní přezkum napadeného rozhodnutí zejména z důvodu, že dle jeho názoru nemůže být předán do Republiky Malta, neboť zde dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového práva, které představují porušení základních lidských práv a svobod.

Žalobce poukázal na to, že mezinárodní a neziskové organizace varují před vydáváním žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltu, neboť zde hrozí porušení jejich práv garantovaných mezinárodními smlouvami o lidských právech. Dánská rada pro uprchlíky ve své zprávě kritizuje za systematickou detenci žadatelů o mezinárodní ochranu, podmínky v detenci, v azylových příjímácích táborech, a zacházení se zranitelnými osobami. Zpráva se odvolává na několik soudních rozhodnutí Spolkové republiky Německo, Itálie a Belgie a také na praxi Finska, na základě kterých je pozastaveno přemístění na Maltu na základě Dublinkého nařízení. Zpráva také poukazuje nato, že žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří odešli z Malty předtím, než měli pohovor a byli vráceni v rámci dublinkého systému, čelí při návratu různým následkům. Vzhledem k tomu, že se úřady domnívají, že jejich žádosti o mezinárodní ochranu byly „staženy“, musí jim být uděleno povolení podat žádost novou. Bez tohoto povolení jsou žadatelé o mezinárodní ochranu v nebezpečí vyhoštění do jejich zemí původu.

V září 2013 to bylo zase UNHCR, které kritizovalo Maltu pro „svévolné a nezákonné“ zadržování. V červnu 2013 byla Malta a její podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu kritizována také ve zprávě Jesuit Refugee service.

O neutěšené situaci na Maltě se vyjádřil ve své zprávě také Komisař pro lidská práva Rady Evropy, pan Thomas Hammarberg.

Žalobce poukázal také na rozsudek švýcarského soudu, který se týkal právě přemístění dle dublinkého nařízení žadatele o mezinárodní ochranu z Libye na Maltu. Soud citoval několik zpráv od různých nevládních organizací, Rady Evropy, UNHCR apod., pokud jde o problematiku zadržení a podmínek přijetí na Maltě. Zprávy popisovali systematické zadržování žadatelů o azyl, nedostatečné podmínky ve velkých otevřených střediscích. Kromě toho vzal švýcarský soud v úvahu také veliký nárůst žádostí o azyl na Maltu. Ve světle těchto

informací, pokud jde o postavení žadatelů o azyl na Maltě, soud dospěl k závěru, že domněnka, že Malta respektuje základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, již nemůže být nadále nevyvratitelná a udržitelná. Nedostatky, které azylový systém na Maltě doprovázejí, mohou obecně vést k riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení (D-2797/2010 z října 2012, Federální správní soud).

Čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III stanoví, že *není-li možné, přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nese riziko nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

Z výše uvedeného vyplývá, že průběh azylového řízení na Maltě naplňuje tyto obavy, což ostatně dokazuje i rozhodovací praxe soudů zemí Evropské unie, které se stále více odklánějí od přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltu. Správní orgán se ve svém rozhodnutí žádným způsobem nevypořádal s otázkou, zda s ohledem na výše citovaný článek nařízení, je přemístění žalobce na Maltu možné. Jak poukazuje i Krajský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 22.5. 2014, č.j.45Az 14/2014-31, „*přímo z bodu 19 Preambule nařízení plyne, že přezkum je třeba zaměřit i na situaci v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován. Tento požadavek přitom zřejmě míří na posouzení toho, zda je na místě postup podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení, tj. Nepřemístění žadatele do takového členského státu z důvodů v tomto ustanovení uvedených a pokračování v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. příslušného nařízení za účelem zjištění.*“ Soud ve svém rozsudku poukazuje nato, že *úvaha týkající se možnosti přemístění ve smyslu daného článku v rozhodnutí o přemístění žadatele obsažena být musí, a to s odkazem na preambuli nařízení, která výslovně žádá, aby bylo v rámci práva na účinný opravný prostředek přezkoumáváno rozhodnutí o přemístění i v tomto ohledu.* V případě žalobce tomu tak není, když se žalovaný příslušnou částí čl. 3 nařízení ani vůbec nezabývá, resp. ji ani neuvádí. Dle krajského soudu **z konstrukce daného článku plyne členskému státu povinnost posoudit situaci v členském státě, který byl primárně určen jako příslušný, z pohledu skutečností v tomto článku výslovně uvedených. Dle soudu, jestliže daná úvaha v napadeném rozhodnutí chybí, rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.**

V případě přemístění žalobce na Maltu hrozí žalobci vyhoštění do Libye, a zde pak pronásledování. Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III stanoví, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu odchylně od čl. 3 odst. 1.

Žalobce namítá, že správní orgán se měl zabývat jeho obavami z předání na Maltu z hlediska čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení a také posoudit možnost uplatnění diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení. Žalobce namítá, že správní orgán vůbec nezjišťoval skutečnosti důležité pro aplikaci čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a 17 Dublinského nařízení, a porušil tak ustanovení článku 3, 50 odst. 2, 3 a 4 a 52 správního řádu. Protože se správní orgán v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou nemožnosti předání na Maltu, trpí rozhodnutí dle názoru žalobce i vadou nedostatečného odůvodnění, což je v rozporu § 68 odst. 3 správního řádu.

Navrhoval proto, aby rozhodnutí vydané žalovaným dne 19.5.2014 bylo zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný dne 19.5.2014 vydal rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany pod č.j. OAM-191/ZA-ZA15-ZA15-2014, kdy rozhodl o žádosti žalobce, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je **nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu**, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Ve výroku pak uvedeno, že řízení o mezinárodní ochranu **se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu**.

Státem příslušným k posouzení dané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je **Republika Malta**.

Toto rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že žalobce dne 2.5.2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že ze své vlasti vycestoval 29.3.2014, protože měl potíže s libyjskou policií, která jej obviňovala ze skutečnosti, že byl v minulosti stoupenec Muammara Kaddáfího. Jeho potíže započaly v roce 2011 a trvaly až do současnosti. Z tohoto důvodu se rodina rozhodla, že má z vlasti vycestovat. Z Tripolisu cestoval letecky do Vídně s přestupem na Maltě. Z Vídně přicestoval do Brna autobusem a pobýval několik dní v hotelu, než přišel podat prohlášení o mezinárodní ochraně. Ve vlastnoručně psaném prohlášení důvody zopakoval. V průběhu správního řízení prokázal svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Libyjské republiky č. 484111.2013, platným do dne 4.5.2017.

V odůvodnění pak uvedeno, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, ve kterém byla žádost podána. Správní orgán tedy nejdříve zkoumal, zda vůbec je ve smyslu uvedeného Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného žadatele. V souladu s čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil správní orgán k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenachází oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle čl. 8 odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle čl. 8 odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozence nebo příbuzní uvedení v odst. 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle čl. 8 odst. 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odst. 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Výše jmenovaný žadatel o udělení mezinárodní ochrany je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat.

Podle čl. 9, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá se samotné žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žadatele požívající mezinárodní ochrany. Kritérium uvedené v čl. 9 není tedy v případě výše jmenovaného aplikovatelné.

Podle čl. 10 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby by vyjádřily své přání písemně. Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného, na území členských států EU nepobývají žádní členové rodiny žadatele, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu, a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé. Kritérium v čl. 10 tudíž nelze v případě výše jmenovaného žadatele aplikovat.

Podle čl. 11, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob. Jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Jak vyplývá ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu

výše jmenovaného, na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci. Kritérium v čl. 11 tudíž nelze v případě výše jmenovaného žadatele o mezinárodní ochranu aplikovat.

Podle čl. 12 odst. 1, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.

Podle čl. 12 odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009 o kodexu Společenství o vízech (1.). V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Správní orgán konstatuje na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že tento byl dne 28.4.2014, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného schengenského krátkodobého víza vydaného Republikou Malta v Tripolisu dne 2.3.2014 s platností ode dne 20.2.2014 do dne 18.8.2014 s vícenásobným vstupem a počtem pobytu 90 dnů. V případě jmenovaného je tak nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 30.4.2014 Republiku Malta o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR. Dne 14.5.2014 obdržel správní orgán informaci, že Republika Malta uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného.

Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Republika Malta je tak povinna převzít výše jmenovaného žadatele na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Správní orgán rozhodující ve věci na základě výše uvedeného konstatuje naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou jmenovým na území ČR shledává nepřijatelnou.

Vzhledem ke skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného byla shledána nepřijatelnou, správní řízení o této žádosti se v souladu s ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Podle čl. 29 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady se přemístění žadatele z dožadujícího členského státu, kde byla žádost o mezinárodní ochranu podána, do příslušného členského státu provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska

možné, nejpozději 6 měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

Vzhledem k uvedenému bude doprava jmenovaného na území Republiky Malta provedena po dohodě s příslušným orgánem Republiky Malta nebo formou kontrolovaného vycestování s ohlašovací povinností k příslušnému orgánu Republiky Malta, kterým je Immigration Branch – Police Headquarters, nejpozději dne 14.11.2014, případně do 6 měsíců od pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě podané proti tomuto rozhodnutí, pokud tato bude mít odkladný účinek.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že správní orgán po provedeném řízení shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Rady Evropského parlamentu a Rady je Republika Malta. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce byl v době, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného schengenského krátkodobého víza vydaného Republikou Malta dne 2.3.2014 v Tripolisu s platností ode dne 20.2.2014 do dne 18.8.2014.

Dne 14.5.2014 správní orgán obdržel souhlas Republiky Malta, která uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu výše jmenovaného. Správní orgán tudíž neměl důvod zpochybnit, že by řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo se jmenovaným na Maltě provedeno. Žalovaný uvádí, že předáním občana na Maltu primárně ke změně příslušnosti státu, jenž má o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnout a tato skutečnost tedy sama o sobě ještě neznamená žalobcovo vyhoštění do Libye. Pokud se týče pozastavení přemísťování na Maltu, jedná se dle žaloby o několik konkrétních rozhodnutí některých států Evropské unie, nikoliv obecný jev.

Je zřejmé, že žalobce se ani nepokusil vyřídit si české vízum a maltské vízum mu bylo vyřízeno zcela vědomě jako nejjednodušší a nejrychlejší způsob, jak se dostat do Evropy. Žalovaný neshledal ani důvod pro aplikaci čl. 17 Nařízení, neboť toto je diskrečním oprávněním a je na správním orgánu, zda jej použije nebo nikoli. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.

Správní orgán tak rozhodl v souladu se zákonem, když shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu v platném znění a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný správní orgán za to, že se nedopustil žádné nezákonnosti a žalobce nebyl postupem žalovaného zkrácen na svých právech.

Žalobcům pobyt je od 15.7.2014 neznámý, neboť tento svévolně opustil Přijímací středisko Zastávka.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.**Žaloba je důvodná.**

Žalobce současně s žalobou požádal také o přiznání odkladného účinku žalobě, Krajský soud v Brně usnesením ze dne 2.7.2014, č.j. 41Az 5/2014-19 žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce ústavní stížnost. Ústavní soud nálezem III. ÚS 2331/14 ze dne 18.9.2014 rozhodl tak, že:

1. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2.7.2014, č.j. 41Az 5/2014-19 bylo porušeno základní právo stěžovatele na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
2. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. července 2014, č.j. 41Az 5/2014-19 *se ruší*.
3. Ve zbylé části se ústavní stížností a návrhy s ní spojené odmítají.

V odůvodnění tohoto nálezu v bodě 18 Ústavní soud uvedl:

Ústavní soud zdůrazňuje, že podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III., není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III. tohoto nařízení, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Nelze-li za těchto okolností provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě těchto kritérií, ani do prvního členského státu, kde byla žádost podána, stává se příslušným členským státem ten členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu. Z bodu 19 preambule uvedeného nařízení zase vyplývá, že by měly být stanoveny právní záruky a právo na účinný opravný prostředek, pokud jde o rozhodnutí o přemístění dotyčné osoby do příslušného členského státu, aby byla zaručena účinná ochrana jejích práv v souladu s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Pro zajištění souladu s mezinárodním právem by měl účinný právní prostředek proti takovému rozhodnutí zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum situace v členském státě, do kterého je stěžovatel přemísťován, a to po právní i faktické stránce. /Česká jazyková verze obsahuje dikci, že přezkum musí „zahrnovat jak přezkum toho, jak je uplatňováno toto nařízení, tak přezkum po právní i skutkové stránce v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován“, z anglické jazykové verze, (která v této části zní: „an effective remedy against such decisions should cover both the examination of the application of this Regulation and of the legal and factual situation in Member State to which the applicant is transferred“), ovšem vyplývá, že se má jednat o přezkum „situace v členském státě, do kterého je žadatel přemísťován (po právní i skutkové stránce)“.

V bodě 19 pak uvedeno:

„Uvedené znamená, že správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, který byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek. Jeho nepřiznání by totiž mohlo mít za následek, že dojde k přemístění stěžovatele na základě vykonatelného rozhodnutí Ministerstva vnitra, ačkoliv posléze soud uznal, že situace v určitém členském státě s ohledem na čl. 3 Úmluvy takového přemístění neumožňuje. Tím není řečeno, že odkladný účinek má být přiznán vždy, například i v případech, kdy takováto obava zjevně neobstojí. Jestliže ale takováto zjevnost chybí, pak nelze považovat za dostatečný argument pro nepřiznání odkladného účinku pouhou skutečnost, že k přemístění má dojít do jiné členské země Evropské unie, která je povinna v souladu s nařízením Dublin III. posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v meritu věci, objektivně a nestranně, v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva.

V bodě 20 uvedeno, že poněvadž se Krajský soud v Brně ve svém odůvodnění omezil pouze na konstatování výše uvedené skutečnosti, aniž by se jakkoliv vypořádal se stěžovatelem uplatněnou relevantní argumentací, je třeba jeho rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné. Z jeho znění totiž nelze seznat důvody, pro které shledal, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s., podle něhož lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Napadené rozhodnutí proto neobstojí z hlediska požadavku náležitého odůvodnění, jak vyplývá z čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Uvedený nálezn Ústavního soudu lze zcela jednoznačně vztáhnout i na věc, kdy má být rozhodnuto o meritu věci, tedy na rozhodnutí vydané žalovaným dne 19.5.2014 pod č.j. OAM-191/ZA-ZA15-ZA15-2014.

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že s námitkami žalobce, že nemůže být předán do Republiky Malta, protože zde dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod, se žalovaný žádným způsobem ve svém rozhodnutí z 19.5.2014 nevypořádal, nepostupoval tedy důsledně dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. a porušil tak ust. § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a také § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Tímto názorem vysloveným Krajským soudem je v souladu i s citovaným náleznem Ústavního soudu, který lze bezesporu, jak soud již uvedl, vztáhnout i na rozhodnutí ve věci samé v tomto konkrétním případě, žalovaný vázán.

Soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného vydaného dne 19.5.2014 a věc vrací tomuto orgánu k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu, tedy tím, že si v dané věci bude muset opatřit dostatek důkazů k situaci na Maltě, aby mohl správně posoudit, zda v Republice Malta dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení, které představují porušení základních lidských práv a svobod, teprve poté bude možno ve věci vydat nové rozhodnutí.

Je tedy nezbytně nutné v tomto směru zkoumat situaci v Republice Malta a teprve poté rozhodnout, zda žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR je nepřípustná dle § 10a písm. b) zákona o azylu či nikoliv.

Pokud jde o náklady řízení, úspěšný žalobce náklady řízení nežádal, žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto o nákladech řízení v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. března 2015

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně